

Arrest

nr. 147 341 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienen op 28 juni 2014, als bloedverwanten in neergaande lijn van hun vader van Belgische nationaliteit, elk een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 december 2014 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeksters op 29 december 2014 ter kennis gebracht.

De beslissingen genomen in hoofde eerste verzoekster zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.06.2014 werd ingediend door:

*Naam: [K.] Voornaam: [S.] Nationaliteit: Nepal
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Er wordt volgende document voorgelegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te staven:

- resultatenrekening 2012-2013, opgesteld door D&D consulting [K. D.] : dit document wordt beschouwd als een verklaring op eer, welke niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Dit document kan enkel als begin van van bewijs aanvaard worden bij gebrek aan overige objectief verifieerbare documenten (officiële documenten van de belastingen, loonfiches, rekeninguittreksels,...) die de resultatenrekening zouden kunnen staven. Bovendien is niet duidelijk welk deel van de winst effectief ter beschikking is van de referentiepersoon, of er nog andere aandeelhouders moeten delen in de winst, welk deel van de winst terug werd geïnvesteerd in het bedrijf en of de sociale bijdragen door het bedrijf vergoed worden of de referentiepersoon dat zelf nog moet doen. Tot slot betreft het de resultatenrekeningen van 2012 en 2013, waardoor niet duidelijk is of de referentiepersoon heden nog steeds een inkomen heeft uit een zelfstandige activiteit en ter waarde van hoeveel. Bijgevolg kan het voorgelegde document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De behoeftenanalyse is hier overbodig overeenkomstig art. 42, §1, twee lid van de wet van 15.12.1980 omdat we geen zicht hebben op het ware netto inkomen. Derhalve is ook niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat de bestaansmiddelen niet kunnen beoordeeld worden.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan een derde en van een derde aan derden (2013 2014): de voorgelegde stortingsbewijzen tonen niet aan dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

- een aanbevelingsbrief van de Regering Nepal, Ministerie van Binnenlandse zaken, District Administratie Bureau Kaski dd. 17.03.2014 als attest van onvermogen. Echter deze brief is een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

De beslissingen genomen in hoofde van tweede verzoekster luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.06.2014 werd ingediend door:

*Naam: [K.] Voornaam: [S.] Nationaliteit: Nepal
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

*Er wordt volgende document voorgelegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te staven:
- resultatenrekening 2012-2013, opgesteld door D&D consulting Kris Dewalheyns : dit document wordt beschouwd als een verklaring op eer, welke niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.*

Dit document kan enkel als begin van van bewijs aanvaard worden bij gebrek aan overige objectief verifieerbare documenten (officiële documenten van de belastingen, loonfiches, rekeninguittreksels,...) die de resultatenrekening zouden kunnen staven. Bovendien is niet duidelijk welk deel van de winst effectief ter beschikking is van de referentiepersoon, of er nog andere aandeelhouders moeten delen in de winst, welk deel van de winst terug werd geïnvesteerd in het bedrijf en of de sociale bijdragen door het bedrijf vergoed worden of de referentiepersoon dat zelf nog moet doen. Tot slot betreft het de resultatenrekeningen van 2012 en 2013, waardoor niet duidelijk is of de referentiepersoon heden nog steeds een inkomen heeft uit een zelfstandige activiteit en ter waarde van hoeveel. Bijgevolg kan het voorgelegde document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De behoeftenanalyse is hier overbodig overeenkomstig art. 42, §1, twee lid van de wet van 15.12.1980 omdat we geen zicht hebben op het ware netto inkomen. Derhalve is ook niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat de bestaansmiddelen niet kunnen beoordeeld worden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeksters voeren in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat verzoeksters zich niet akkoord kunnen verklaren met de bestreden beslissingen.

De flagrante onzorgvuldigheid waarmee het dossier van verzoeksters behandeld werd, blijkt reeds bij nazicht van de bestreden beslissingen.

Verzoeksters zijn twee zussen die beiden een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienden, op basis van dezelfde stukken.

Dat verwerende partij flagrant het vertrouwensbeginsel schendt door, op basis van dezelfde stukken, in de ene beslissing te stellen dat de AI van verzoekster dient te worden ingetrokken en in de andere beslissing hier geen melding over maakt.

Dit is onaanvaardbaar!

Verzoeksters gaan dan ook niet akkoord met de bestreden beslissing en wensen het volgende te benadrukken:

a) Aangaande het inkomen van de vader van verzoeksters

De bestreden beslissingen stellen dat de vader van verzoeksters geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt op onvoldoende wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeksters gemaakt werd.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden ten opzichte van DVZ!

Verwerende partij haalt aan dat er een resultatenrekening 2012-2013 werd voorgelegd.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om dit document te beschouwen als een verklaring op eer.

Waarom kan dit document niet getoetst worden op feitelijkheid en waarachtigheid?

Zoals verwerende partij erkent, werd het document opgesteld door [K. D.], boekhouder-fiscalist bij D&D consulting.

D&D consulting is een associatie van 3 door het BIBF erkende boekhouders.

Het Beroepsinstituut van Erkende Boekhouders en Fiscalisten (BIBF) werd opgericht bij koninklijk besluit in 1992.

De opdracht van het BIBF is vastgelegd bij art. 44. van de genoemde wet van 22 april 1999 en heeft volgende taken:

- toezien op de opleiding en het verzekeren van een permanente organisatie van een korps van specialisten.*
- Deze personen moeten bekwaam zijn boekhoud- en fiscale werkzaamheden uit te voeren.*
- Zij moeten dat doen met alle vereiste waarborgen inzake bekwaamheid, onafhankelijkheid en professionele rechtschapenheid.*
- Het BIBF ziet er tevens op toe dat de aan zijn leden toevertrouwde opdrachten behoorlijk worden uitgevoerd.*

Het mag duidelijk zijn dat D&D consulting een gespecialiseerd bedrijf is en dat de resultatenrekening die verzoeksters neerleggen dan ook aanvaard dient te worden.

Dat dit document immers niet als een verklaring op eer kan worden beschouwd, aangezien de feitelijkheid en de waarachtigheid getoetst kan worden. Meer nog, de authenticiteit wordt gegarandeerd door het BIBF!

Het is onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om zonder enig onderzoek kortweg te stellen dat dit een verklaring op eer zou zijn.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant schendt!

Deze schending blijkt ook uit de bestreden beslissingen, waarin men het volgende stelt: "Dit document kan enkel als begin van bewijs aanvaard worden bij gebrek aan overige objectief verifieerbare

documenten (officiële documenten van de belastingen, loonfiches, rekeninguittreksels, ...) die de resultatenrekening zouden kunnen staven. Bovendien is niet duidelijk welk deel van de winst effectief ter beschikking is van de referentiepersoon, of er nog andere aandeelhouders moeten delen in de winst, welk deel van de winst terug werd geïnvesteerd in het bedrijf en of de sociale bijdragen door het bedrijf vergoed worden of de referentiepersoon dat zelf nog moet doen."

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en uitgebreid onderzoek uit te voeren?

Indien men nog zoveel vragen had mbt het inkomen van de vader van verzoekster, had men hem minstens kunnen contacteren om bijkomende informatie te bekomen.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om het inkomen van de vader van verzoeksters echt te onderzoeken.

Verzoeksters mogen op zijn minst verwachten dat verwerende partij om bijkomende informatie zou vragen, indien dit nodig zou zijn.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 4)

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt. In andere dossiers vraagt men immers wel om bijkomende informatie, terwijl men het in dit dossier nalaat.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van het inkomen van de vader van verzoeksters te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Dat verzoeksters steeds van goede wil zijn geweest en alles volgens de geldende regelgeving hebben gedaan.

Het is onbegrijpelijk dan men hen verwijt dat zij de geijkte procedure gevolgd hebben!

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om te stellen dat het onmogelijk zou zijn om de huidige financiële situatie na te gaan!

Dat verzoeksters immers eveneens een verklaring van het OCMW hebben neergelegd, waaruit blijkt dat hun vader tot op heden geen financiële of materiële steun kreeg van het OCMW.

Dat verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissingen.

De vader van verzoeksters heeft steeds ingestaan voor zijn eigen onderhoud en kan zijn dochters onderhouden, hetgeen hij momenteel ook doet!

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Dat de vader van verzoeksters wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeksters grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat het onredelijk is van DVZ om onvoldoende rekening te houden met het inkomen van de vader van verzoeksters! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat DVZ de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient DVZ rekening te houden met het geheel van elementen! De vader van verzoeksters heeft steeds het nodige gedaan om een inkomen te verzekeren.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, hadden zij tot een andere conclusie gekomen in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de Belgische onderdaan. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*
- wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*
- wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt*

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Verwerende partij tracht zich er gemakkelijk vanaf te maken en een behoeftenanalyse te vermijden door kortweg te stellen dat een behoeftenanalyse overbodig zou zijn omdat de bestaansmiddelen niet kunnen beoordeeld worden.

Dit is flagrant onwaar! Deze kunnen wel beoordeeld worden! Meer nog DVZ dient deze individueel en grondig te beoordelen!

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden, geschonden is!

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeksters te weigeren.

b) Aangaande het feit dat [K. S.] ten laste is van haar vader

De bestreden beslissing stelt dat [K. S.] onvoldoende heeft aangetoond dat betrokkene ten laste was van haar ouders.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoekster gemaakt werd.

Meer nog, verwerende partij schendt flagrant het vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel d.m.v. deze opmerking.

Verzoekster dienden immers samen een aanvraag tot gezinshereniging in en voegden beiden dezelfde stukken.

Het is dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij in het dossier van Khanal Saraswati een andere beslissing kan nemen op basis van dezelfde stukken!

Dat dit een flagrante schending is van het gelijkheidsbeginsel en de bestreden beslissing om deze redenen vernietigd dient te worden!

Bovendien kunnen verzoeksters zich niet akkoord verklaren met volgende stelling: "Een aanbevelingsbrief van de Regering Nepal, Ministerie van Binnenlandse Zaken, District Administratie Bureau Kaski dd 17.03.2014 als attest van onvermogen. Echter, deze brief is een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen."

Verzoeksters begrijpen niet hoe verwerende partij dit document kan beschouwen als een verklaring op eer.

Zoals men zelf bevestigt, werd dit document opgesteld door het Ministerie van Binnenlandse zaken te Nepal.

Nogmaals stelt men dat ook dit document niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Dit is flagrant onwaar!

Het document is een authentieke akte, opgesteld door de bevoegde autoriteiten.

Louter stellen dat dit een verklaring op eer zou zijn, is onvoldoende en niet correct!

Indien verwerende partij van mening is dat ze geen rekening dienen te houden met dit document, dienen ze dit uitgebreid en correct te motiveren!

Dat verwerende partij het motiveringsbeginsel dan ook flagrant schendt!

Verzoeksters legden verschillende stukken neer die bewijzen dat zij ten laste waren van hun vader.

Dat verzoeksters van mening zijn dat zij al deze stukken hebben ingediend en dat zij bijgevolg niet begrijpen waarom zij nu een negatieve beslissing mochten ontvangen.

Dat, in tegendeel tot wat verwerende partij insinueert, [K. S.] wel degelijk blijvende financiële steun heeft gekregen van haar vader.

Dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel op flagrante wijze schendt door op basis van dezelfde stukken een verschillende beslissing te nemen.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij op basis van dezelfde stukken in het ene geval de afhankelijkheid wel bewezen acht of hier niet aan twijfelt en in het andere geval een andere beslissing neemt.

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden.

c) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de

DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeksters wel degelijk goed geïntegreerd zijn in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeksters draagt de beslissingen niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeksters, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeksters niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeksters dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissingen.”

2.1.2.1. Verzoeksters beroepen zich op een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Deze wet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeksters lijken nog aan te geven dat verweerder in de bestreden beslissingen niet op voldoende omstandige wijze heeft geduid waarom hij van oordeel is dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon niet kunnen volstaan als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doch in de betreffende beslissingen wordt op omstandige wijze geduid waarom de in dit verband voorgelegde resultatenrekeningen voor 2012 en 2013 niet worden aanvaard. Hierbij worden met name drie argumenten naar voor gebracht, die verzoeksters toelaten te begrijpen waarom deze stukken niet worden weerhouden en op dit punt de afweging te maken of het zinvol is de bestreden beslissingen in rechte aan te vechten. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert ook dat deze geenszins zijn te beschouwen als *“louter abstracte en vormelijke stijlformule[s]”*. Zo wordt voorzien in motiveringen opgebouwd aan de hand van gedane individuele vaststellingen in het dossier van verzoeksters. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In zoverre verzoeksters aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door het bestuur van de door hen ter ondersteuning van hun aanvragen voorgelegde stukken, wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeksters dienden elk een aanvraag in als descendent ten laste van hun Belgische vader. Zij beriepen zich hierbij op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden onder meer als familielid van een burger van de Unie beschouwd:

“de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt [...]

[...].”

Een gemeenschappelijk weigeringsmotief dat ten grondslag ligt aan de beide bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft het motief dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon, met name de vader van verzoeksters, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Verweerder besluit hiertoe na te hebben geoordeeld dat de door verzoeksters in dit verband voorgelegde resultatenrekeningen van 2012 en 2013 opgesteld door D&D consulting K. D. niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en dit met name omdat deze stukken geen zicht bieden op de werkelijke, actuele netto inkomsten van de referentiepersoon. In dit verband worden drie redenen naar voor gebracht: ten eerste dat de stukken als verklaringen op eer zijn te beschouwen en hoogstens als begin van bewijs kunnen worden aangebracht doch daarnaast steeds ondersteund dienen te zijn door overige objectief verifieerbare documenten; ten tweede dat uit de resultatenrekeningen niet duidelijk blijkt welk deel van de winst effectief ter beschikking staat van de referentiepersoon, of er nog andere aandeelhouders moeten delen in de winst, welk deel terug wordt geïnvesteerd in het bedrijf en of de sociale bijdragen door het bedrijf worden vergoed of de referentiepersoon dit zelf nog moet doen; ten derde dat de jaarrekeningen betrekken hebben op 2012 en 2013 en het niet duidelijk is of de referentiepersoon heden nog steeds een inkomen heeft uit een zelfstandige activiteit en zo ja, ter waarde van hoeveel.

Verzoeksters betogen dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder de door hen aangebrachte resultatenrekeningen van 2012 en 2013 gelijkstelt met verklaringen op eer. Zij geven aan niet in te zien waarom deze stukken niet zouden kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid en wijzen erop dat deze stukken zijn opgesteld door een boekhouder-fiscalist en aldus de authenticiteit ervan wordt gegarandeerd door het beroepsinstituut van erkende boekhouders en fiscalisten.

Daargelaten de vraag of dit betoog van verzoeksters kan worden aangenomen, merkt de Raad evenwel op dat dit betoog slechts is gericht tegen een van de drie redengevingen op basis waarvan verweerder oordeelde dat de voorgelegde resultatenrekeningen niet toelaten een zicht te krijgen op de werkelijke, actuele netto inkomsten van de referentiepersoon en aldus niet kunnen worden aanvaard als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De overige in dit verband gegeven redengevingen houden hoe dan ook stand en kunnen volstaan om de bestreden beslissingen te gronden. Zo tonen verzoeksters niet aan dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat uit de voorgelegde resultatenrekeningen in wezen niet blijkt welk deel van de winst effectief ter beschikking is van de referentiepersoon en op basis van deze stukken aldus geen duidelijk beeld kan worden gevormd van de werkelijke netto inkomsten van de referentiepersoon. Zij tonen evenmin aan dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat de voorgelegde stukken de zelfstandige activiteiten van de referentiepersoon in de jaren 2012 en 2013 betroffen en er op geen enkele wijze bleek of de referentiepersoon in 2014 nog steeds een inkomen uit een zelfstandige activiteit genoot, laat staan ter waarde van hoeveel. Waar verzoeksters er nog op wijzen dat zij het bewijs voorlegden dat hun vader geen steun van het OCMW genoot, merkt de Raad op dat zij daarmee voormelde redengevingen waaruit volgt dat zij nalieten stukken voor te leggen die het bestuur toelieten een concreet beeld te vormen van de werkelijke, actuele inkomsten van de referentiepersoon zodat niet kon worden vastgesteld dat deze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, niet weerleggen. Uit de motiveringen van de bestreden beslissingen blijkt op duidelijke en afdoende wijze dat verweerder van oordeel was dat het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel kon worden geleverd door het voorleggen van stukken waaruit op duidelijke wijze de werkelijke, actuele netto inkomsten van de referentiepersoon blijken. Deze beoordeling komt de Raad ook geenszins kennelijk onredelijk voor. De

inkomsten van de huidige referentiepersoon dienen zo immers ook toereikend te zijn, niet enkel voor hemzelf en de personen die hij eventueel reeds ten laste heeft doch ook om verzoeksters (bijkomend) ten laste te nemen. Een attest dat geen steun van het OCMW werd of wordt genoten laat niet toe kennis te nemen van de werkelijke inkomsten en stelt het bestuur geenszins in staat te beoordelen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die toelaten verzoeksters in België ten laste te nemen. Aldus blijkt ook niet dat omtrent dit stuk nog een afzonderlijke motivering zich opdrong of hiermee nog specifiek rekening diende te worden gehouden. In de situatie dat het bestuur vaststelt dat geen stukken voorliggen die toelaten een beeld te vormen van de concrete, actuele inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt, vermag een algemeen betoog dat rekening diende te worden gehouden met het geheel van de elementen verder evenmin afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen en het onjuist of kennelijk onredelijk karakter hiervan aan te tonen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeksters voorhouden wordt hen door het bestuur op zich geenszins 'verweten' de geijkte procedure te hebben gevolgd. Er wordt enkel vastgesteld dat zij nalieten aan te tonen dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden.

Verzoeksters betogen daarnaast dat verweerder overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse had moeten doorvoeren. Deze wetsbepaling stelt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verweerder oordeelde dat het doorvoeren van een behoefteanalyse in casu overbodig is, omwille van het gebrek aan duidelijkheid omtrent het netto inkomen van de referentiepersoon waardoor een beoordeling of dit inkomen al dan niet toereikend is in het licht van diens concrete behoeften en deze van zijn familieleden niet mogelijk is. Zoals reeds werd aangehaald, weerleggen verzoeksters in hun verzoekschrift de vaststelling van het bestuur niet dat de door hen voorgelegde stukken niet toelaten een duidelijk beeld te krijgen van de werkelijke, actuele inkomsten van de referentiepersoon.

Overeenkomstig bovenstaande wetsbepaling is verweerder, indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde referentiepersoon en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Uit een lezing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat verweerder slechts tot een behoefteanalyse moet overgaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend of stabiel zijn. Een dergelijke verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse geldt evenwel niet in die situatie waarin geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Een dergelijke of hiermee gelijk te stellen situatie doet zich ook in huidig voorliggende zaak voor, gelet op de vaststelling van het bestuur dat geen stukken voorliggen waaruit concreet blijkt welke inkomsten de referentiepersoon genoot en er in ieder geval ook niet blijkt dat sinds het jaar 2014 nog steeds inkomsten uit een zelfstandige activiteit worden genoten. Aldus creëerden verzoeksters zelf een situatie waarin verweerder niet in mogelijkheid was om op nuttige wijze een behoefteanalyse door te voeren. Hiervoor moet immers duidelijkheid bestaan over de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon op het ogenblik van het beoordelen van de aanvraag beschikt. Aldus blijkt ook geenszins het belang dat verzoeksters hebben bij hun betoog op dit punt. Bij gebreke aan duidelijkheid betreffende de werkelijke, actuele inkomsten van de referentiepersoon kan verweerder geenszins op nuttige wijze een behoefteanalyse doorvoeren die vermag te leiden tot de vaststelling dat is voldaan aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hiertoe moet immers kunnen worden vastgesteld dat de aangetoonde inkomsten – waarvan in casu geen sprake is – kunnen volstaan om te voorzien in de behoeften van de referentiepersoon en zijn familieleden zonder dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

In zoverre eerste verzoekster verder nog kritiek uit op het bijkomende motief opgenomen in de in haren hoofde genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat zij onvoldoende aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, merkt de Raad op dat dit een kritiek betreft op een tweede motief dat door het bestuur werd opgenomen. De Raad merkt op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief van een beslissing niet kan leiden tot de nietigverklaring ervan. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van eerste verzoekster aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Verzoeksters maken niet aannemelijk dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn beoordeling is gekomen of op kennelijk onredelijke wijze handelde. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoeksters ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verzoeksters betogen dat het in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur toekwam om hen te contacteren indien er onduidelijkheid bestond over de inkomsten van de referentiepersoon of nader onderzoek te doen naar deze inkomsten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen en stukken moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op het bestuur ook geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeksters aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedures die zij inleidden. De Raad stelt in casu vast dat verzoeksters dienden te weten dat zij stukken dienden voor te leggen die het bestuur in staat stelden kennis te nemen van de werkelijke, actuele netto inkomsten van de referentiepersoon, en dat zij in de mogelijkheid waren hiertoe alle volgens hen dienstige stukken naar voor te brengen. Op verweerder rustte geenszins de verplichting om, in de situatie waarin verzoeksters zelf in gebreke bleven om in dit verband de nodige documenten of verduidelijkingen bij hun aanvragen te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaten. Waar verweerder op goede gronden vaststelt dat verzoeksters in gebreke zijn gebleven om een afdoende bewijs voor te leggen omtrent de werkelijke, actuele netto inkomsten van de referentiepersoon, kan worden afgeleid dat zij zelf nalatig waren of zich onvoldoende informeerden, maar niet dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissingen is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusies is gekomen.

In zoverre verzoeksters in dit verband nog stellen dat bij het beëindigen van een verblijfsrecht rekening dient te worden gehouden met alle elementen van het dossier, waaronder de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het land van herkomst, merkt de Raad op dat thans geenszins een beslissing voorligt waarbij een reeds erkend verblijfsrecht wordt beëindigd. Thans betreft het beslissingen waarbij wordt vastgesteld dat niet werd aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit betoog van verzoeksters is dan ook niet dienstig in het kader van huidig beroep. Verweerder vermag ook geen recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vast te stellen op

grond van enige voorgehouden integratie in België, terwijl niet is voldaan aan de door de wetgever voorziene verblijfsvoorwaarden. Verzoeksters blijven volledig in gebreke te duiden op welke grond hun voorgehouden integratie het nemen van de bestreden beslissingen kon verhinderen. Aldus kan ook niet worden ingezien waarom hiermee rekening diende te worden gehouden, laat staan dat enig onderzoek in dit verband zich opdrong. Verzoeksters blijven ook volledig in gebreke hun beweerde integratie aannemelijk te maken, zodat evenmin blijkt welk belang zij hebben bij dit betoog.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeksters betogen dat er sprake zou zijn van een miskennis van dit beginsel omwille van het gegeven dat slechts in één van de twee voorliggende beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zou worden vermeld dat het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken. Dit betoog is evenwel niet van aard te kunnen aantonen dat verweerder zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of van bepaalde rechtmatig gewekte verwachtingen. De Raad wijst er zo op dat verweerder met betrekking tot beide verzoeksters op duidelijke wijze vaststelde dat zij niet voldoen aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden en dat evenmin blijkt dat zij aanspraak maken op enig verblijfsrecht op een andere rechtsgrond en hen beiden bevel geeft om het grondgebied te verlaten. In hun beider situatie komt aldus, als gevolg van de bestreden beslissingen, een einde aan het tijdelijke verblijfsrecht onder attest van immatriculatie dat zij genoten in afwachting van een behandeling van hun aanvragen, en dit ongeacht of dit nu als dusdanig wordt vermeld in de bestreden beslissingen of niet. Dit betoog van verzoeksters is niet ernstig.

De Raad herhaalt verder dat het motief in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van eerste verzoekster dat zij niet voldoende aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van haar vader een bijkomend, overtollig motief betreft en dat de kritiek hierop niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Zelfs indien verzoeksters kunnen worden gevolgd in hun betoog dat zij beiden dezelfde stavingstukken voorlegden waardoor voormeld motief niet in het ene geval kan worden weerhouden en in het andere niet, kan de Raad enkel vaststellen dat zulks geen afbreuk vermag te doen aan de gemeenschappelijke vaststelling in de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, die volstaat als grondslag voor deze beslissingen. Dit betoog vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeksters met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Door louter te verwijzen naar het gegeven dat in bepaalde zaken betreffende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet wel bijkomende informatie werd gevraagd, tonen verzoeksters nog niet aan dat er werkelijk sprake is van gelijke situaties die verschillend zouden worden behandeld. De Raad merkt zo ook op dat een aanvraag waarbij door een ambtenaar-geneesheer een beoordeling van een medische toestand dient te worden doorgevoerd een wezenlijk andere situatie betreft dan de situatie die thans voorligt en de overige zaken die worden aangehaald zaken betreffen waar op zich wel degelijk het vereiste bewijs – in deze gevallen een identiteitsdocument – voorlag, doch dit ofwel niet volledig was ofwel in een vreemde taal was opgesteld en waarbij werd gevraagd een kopie van het gehele identiteitsdocument over te maken ofwel een beëdigde vertaling. Er blijkt niet dat het gelijke situaties betreft als de situatie die thans voorligt en waarbij werd vastgesteld dat verzoeksters nalieten het vereiste bewijs voor te leggen van de werkelijke, actuele netto inkomsten van de referentiepersoon. Ook hier herhaalt de Raad verder dat het motief in de beslissing tot weigering van verblijf van dan drie maanden genomen in hoofde van eerste verzoekster dat zij niet voldoende aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van haar vader een bijkomend, overtollig motief betreft en dat de kritiek hierop

niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Gelet op het voorgaande blijkt aldus evenmin dat verzoeksters in dit verband dienstig een schending van het redelijkheidsbeginsel kunnen invoeren.

2.1.2.7. Verzoeksters kunnen zich ten slotte evenmin dienstig beroepen op een schending van artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. Naast het gegeven dat deze bepaling geenszins voorziet wat verzoeksters erin lezen, wijst de Raad erop dat artikel 3 van deze richtlijn stelt dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of die zich bij hem voegen. De richtlijn is dus niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden en dus ook niet op de familieleden die bij hen verblijven. Het is louter aan het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die in België verblijven verblijfsrechten kunnen ontleenen. Louter ten overvloede kan ook worden opgemerkt dat de betreffende richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeksters tonen dit evenwel niet aan.

2.1.2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeksters voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Dat bovendien verzoeksters menen dat de beslissingen een inbreuk uitmaken op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

[...]

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Zij zijn wel degelijk van hun vader afhankelijk en zouden in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen, indien zou zouden moeten terugkeren.

De integratie van verzoeksters, het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd hebben, het feit dat zij feitelijk samenwonen met hun vader wegen wel degelijk zwaarder door, zij zijn immers van hen afhankelijk.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeksters wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar hun land van herkomst bemoeilijken! Verzoeksters vormen een gezin met hun ouders, hun vader heeft de Belgische nationaliteit en hun moeder verblijft eveneens in België!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als zij geacht worden terug naar hun land van herkomst te gaan??

Beide ouders verblijven hier, hebben hier verblijfsrecht, hebben hier tewerkstelling, ...

Dat de beslissingen van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeksters van mening zijn dat zij wel degelijk voldoen aan alle voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeksters dienen terug te keren naar hun land van herkomst zij gescheiden worden van hun ouders!

Het is voor verzoeksters en hun gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in hun land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mijnheer in België kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen.

Dit zou betekenen dat hij alles dient op te geven en achter te laten, alles wat hij hier opgebouwd heeft! Het is juist op basis van zijn tewerkstelling dat hij zijn leven hier heeft opgebouwd.

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mijnheer verwachten dat hij mee naar het buitenland zou verhuizen.

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeksters niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissingen. Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Hun vader heeft verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden."

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereren verzoeksters naar de band die zij hebben met hun ouders die in België verblijven.

Daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Verzoeksters houden voor dat zij inwonen bij en ten laste zijn van hun Belgische vader. De Raad merkt op dat een loutere samenwoning op zich niet kan volstaan om de vereiste afhankelijkheidsband aan te tonen. Verder dringt de vaststelling zich op dat verzoeksters in wezen geen bewijzen kunnen voorleggen dat zij voorafgaand aan hun komst naar België door hun vader in België op enigerlei wijze werden ondersteund in hun dagelijkse behoeften. De door hen voorgelegde stortingsbewijzen vermelden zo hun namen niet en daarenboven dateren de stortingen naar Nepal van een datum nadat verzoeksters hun land van herkomst reeds hadden verlaten. Zij verklaarden in het kader van hun asielaanvragen zo reeds eind augustus 2013 hun land van herkomst te hebben verlaten. Een verklaring dat verzoeksters geen grond bezitten in Nepal, daargelaten de bewijskracht van deze verklaring, kan ook nog niet volstaan als bewijs dat verzoeksters aangewezen waren op de steun van hun vader in België om in hun levensonderhoud te voorzien. Verzoeksters leefden ook reeds jarenlang gescheiden van hun ouders. De Raad kan aldus niet vaststellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeksters enerzijds en hun ouders anderzijds.

Zelfs indien alsnog enig privé- of gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden weerhouden, merkt de Raad in ieder geval op dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds hun recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang.

Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of

om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt vast dat verzoeksters de motivering in de bestreden beslissingen niet weerleggen dat zij niet aantonen dat hun Belgische vader beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om hen in België ten laste te nemen. Er dient verder te worden aangenomen dat zij reeds jaren gescheiden hebben geleefd van hun ouders, die er blijkbaar voor opteerden zonder hen naar België te komen, en er blijkt niet dat een verderzetting van de eerdere toestand niet mogelijk zou zijn of niet in redelijkheid van de gezinsleden zou kunnen worden verwacht. Hierbij kan de vader ook steeds, indien dit vereist zou zijn, verzoeksters vanuit België financiële ondersteuning geven. Aldus blijkt ook geenszins dat verzoeksters in hun herkomstland in een onmenselijke en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen. Verzoeksters tonen ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen verhinderen om eventueel, indien dit wenselijk zou worden geacht door de betrokken familieleden, met hun ouders te verblijven in hun land van herkomst of elders of dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het gewenste familieleven te leiden. Door te wijzen op een integratie in België die zij op geen enkele wijze concreet duiden, blijkt geenszins dat een verderzetting van het privé- of gezins- of familieleven in het land van herkomst of elders niet mogelijk is. Ook het gegeven dat zij in België geen strafbare feiten pleegden en geen enkel gevaar zouden inhouden vermag zulks niet aan te tonen. Ook het gegeven dat hun vader de Belgische nationaliteit heeft en hun moeder hier tevens verblijft, toont nog niet aan dat het gewenste gezins- of familieleven enkel in België mogelijk is. In zoverre zij er verder op wijzen dat hun ouders hier tewerkgesteld zouden zijn, merkt de Raad op dat dit wat hun moeder betreft op geen enkele wijze blijkt. Verweerder stelde ook net vast dat voor de vader evenmin blijkt dat deze sinds 2014 nog actief is als zelfstandige. In ieder geval blijkt daarnaast ook niet dat de vader in Nepal, waar hij tevens een groot deel van zijn leven heeft doorgebracht, niet in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezins- of familieleden kan voorzien. Verzoeksters beperken er zich verder toe te stellen dat van hun vader in redelijkheid niet zou kunnen worden verwacht dat hij alles dient op te geven en achter te laten, doch zonder hiertoe concrete elementen aan te voeren. Een dergelijk algemeen betoog kan niet volstaan. Verzoeksters, net als hun ouders, dienden ook te weten dat zij in beginsel enkel vermochten in België te verblijven indien zij in aanmerking kwamen voor een beschermingsstatus of voldeden aan de verblijfsvoorwaarden voor een gezinshereniging met hun Belgische vader. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoeksters enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat zij alsnog worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij aantonen te voldoen aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeksters of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeksters toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteits- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Verzoeksters beroepen zich verder nog op een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel waar verweerder geen rekening hield met het gegeven dat van hun vader niet in redelijkheid kan worden verwacht mee naar het buitenland te verhuizen en deze niet uitlegde waarom hiermee dan wel geen rekening werd gehouden. Er blijkt evenwel geenszins dat zij dit gegeven, of enige argumentatie in dit verband, als dusdanig hebben aangebracht bij het bestuur. Zij maken het door hen gestelde, zoals blijkt uit voorgaande bespreking van het middel, ook niet concreet aannemelijk. Dit betoog kan dan ook niet worden weerhouden. Ook waar verzoeksters op zeer algemene wijze stellen dat verweerder rekening diende te houden met alle door hen aangehaalde elementen, laat hun betoog niet toe vast te stellen dat verweerder enig concreet door hen aangehaald element ten onrechte niet heeft betrokken bij de bestreden beslissingen. Enige miskennis van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Er dient verder te worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt op duidelijke wijze dat verweerder van oordeel is dat het gevaar dat verzoeksters ten laste zullen vallen van de openbare overheden omdat niet blijkt dat hun vader beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om hen in België ten laste te nemen zwaarder weegt dan verzoeksters ingeroepen belangen om bij hun vader te verblijven. Verzoeksters tonen niet aan als zou deze redengeving niet volstaan of deze kennelijk onredelijk is. Er blijkt ten overvloede ook niet welk belang

verzoeksters hebben bij huidig onderdeel van het middel, nu niet blijkt dat dit betoog vermag te leiden tot de door hen voorgehouden miskenning van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeksters hebben geen gegronnd middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

3. Kosten

Verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS